

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628205872/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Møde, morede sig ikke, og kunde sidst af alt finde Barbara naturlig og anstændig, saadan som hun kastede sig selv mod denne fremmede. Ikke fordi det i mindste Maade var overraskende. Han havde alt i Gaar Morges taget sit Bestik af denne nye Vaagopreest og set, at han var en Mand med sit eget Ansigt, en noget mørk og tæt Fyr, meget ulig salig Hr. Niels. Saa det var i alle Henseender at forudsæ, hvordan Barbara vilde te sig ... det var hende vist for Resten snart ligegyldigt, hvordan Mændene saa ud, bare de var ... ja Pokker maatte vide, hvad hun havde set i adskillige! Bare de var af Hanken altsaa!

De satte sig omkring et hvidskuret Bord, alle undtagen Magdalenen, der med en lidt besværet Mine gjorde sig et Ærinde ud af Stuen. Barbara syede. Men hendes livfulde Øjne var ikke saa meget ved Sytøjet, de var med deres hastig skiftende, grønne Glans overalt, og foreløbig mest hos Gabriel. Hun vidste maaske ikke, hvad han tænkte, men hun vidste, hvad han følte. Hun var saa lydhør. Naar hun saaledes sad mellem to Mænd, hørte hun Takten af begge Hjerteslag. Hun kunde spille tostemmigt paa dem som paa to Instrumenter. Og nu skulde Gabriel trøstes og oprejses lidt. Man talte med ham, udspurgte ham om noget og hørte meget opmærksomt paa hans Svar. Under dette saa hun kun tre Gange paa Hr. Poul og slog hver Gang meget hastigt Øjnene ned.

Hr. Poul, der hele Dagen havde følt det, som logerede han alt i det yderste Mørke, syntes paa en Gang, at han befandt sig i et stærkt Lys. Det skyldtes ikke blot den hvide Bordplade, Barbaras hvide Sytøj og hendes meget hvide og varme Hænder. Det var særlig disse Øjne, der skinnede saa stærkt, at hun maatte tage dem til sig, hver Gang de havde set. Det var, som om de havde været altfor fortrolige og bagefter var skamfulde derover.

I Begyndelsen fandt Hr. Poul stort Behag i disse Blikke, indtil han bemærkede, at de langt mere spillede paa Gabriel end paa ham selv. Han saa ogsaa, hvorledes hun flere Gange smilede behaget: Mundvigene krummede sig lange og røde og lavede Gruber op i hendes Kinder. Hr. Poul forstod ikke rigtig, hvad der taltes om — det maatte være fordøkte Hentydninger, Gabriel kom med, Finter, som det ikke var Barbara helt ukært at høre. Men selv begyndte han nu saa smaat at føle sig tilovers.

Dog, hans Time kom straks derpaa, da Barbara alvorligt og meget opmærksomt begyndte at spørge ham ud om hans Rejse,